Milí čtenáři,

tak už tu máme – řečeno sportovní terminologií – zase poločas. Naše poločasová přestávka je sice jen jednodenní, což je oproti trvání první a druhé půle skoro zanedbatelný zlomek, ale zaplaťpámbu za ni. A navíc si – opět podle vzoru některých sportů, například volejbalu či basketbalu – vybíráme během hrací doby potřebné a vítané oddechové časy, a ty už zdaleka tak zanedbatelné nejsou. Ostatně jeden takový nás čeká už za patnáct dní...

Ale vraťme se od krásných vyhlídek zpět k přítomné realitě. Školní pololetí má pět měsíců – a pololetí v redakci našeho studentského časopisu obnáší ve shodě s tím pět čísel. To páté k vám přichází právě teď, v poslední lednový den. Určitě mnohé z vás, našich věrných čtenářů, napadne, že jsme trochu ztratili slušný náskok, který jsme si vytvořili před Vánocemi, kdy předcházející, čtvrté číslo inTELEktu vyšlo už 20. prosince. Je to pravda, desetidenní předstih je ten tam. Jak se to mohlo stát? Docela jednoduše. Některým redaktorům našeho školního média zkrátka a prostě „spadl řemen“ (to je pro změnu básnický obrat z hantýrky řemeslnické), anebo je dostatečně nepolíbila novinářská múza. Byla zde sice určitá možnost, že bychom se vrátili k menšímu, 16stránkovému rozsahu a vydali lednový inTELEkt o něco dřív, avšak tuto variantu jsme v redakci rezolutně odmítli. Výtka se ovšem týká také vás, kteří nám čas od času přispějete nějakým svým postřehem ze školních i mimoškolních akcí. Když pozorně prolistujeme obsah tohoto čísla inTELEktu, zjistíme, že od externích spolupracovníků v něm nenajdeme ani řádek. A to je velká škoda...

Takže jsme všech dvacet stran časopisu pokryli vlastními silami a teď doufáme, že se vám budou líbit. Vedle stálých rubrik, jako jsou rébusy a sudoku, rozhovor, křížovka, povídka a únorový kulturní program (uvádíme je v pořadí, jak jsou v čísle poskládány), si tentokrát můžete přečíst úvahu o dnešní mládeži (slovo do vlastních řad), zajímavosti ze světa, ze školy i z osobního života našich redaktorů, a v neposlední řadě i pozvánku na školní ples, který se koná v pátek 15. února, tedy v předvečer jarních prázdnin.

*Hezké počtení vám přeje
VAŠE REDAKCE*

Kresba: NELA FEJTOVÁ

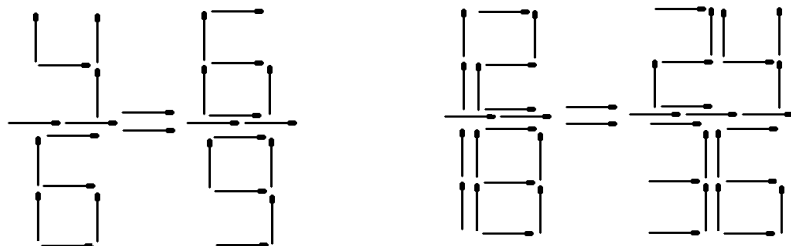
Rébusy pro bystré hlavy

Řešení úloh z minulého čísla:

Odhalit známá přísloví pro vás určitě nebylo nic složitého. Zde si můžete ověřit jejich správné znění:

1. Bez práce nejsou koláče.
2. Tichá voda břehy mele.
3. Kolik řečí znáš, tolikrát jsi člověkem.

Zápalky jste měli přemístit tímto způsobem:

Hrušky

V zahradě stojí několik stromů. Na jednom z nich, na hrušni, rostou hrušky (kudoplivu...). Zafoukal vítr a způsobil, že na stromě už nejsou hrušky, ale hrušky nejsou ani pod stromem (ani vedle stromu apod.). Umíte to vysvětlit?

Sudoku

nové zadání

3	7			5	9			
	9			2				
8		4						
9				4	8			
	4	5	2		3	9	7	
		2	9					1
					1			7
				4			2	
			7	6			9	8

řešení z minulého čísla

2	3	4	9	5	6	7	8	1
7	8	9	3	2	1	6	5	4
5	1	6	8	7	4	9	2	3
3	9	8	7	4	5	2	1	6
4	2	1	6	3	9	8	7	5
6	7	5	2	1	8	4	3	9
9	5	2	4	8	3	1	6	7
8	4	3	1	6	7	5	9	2
1	6	7	5	9	2	3	4	8

EVA FASOROVÁ, DRAHA ZBOŘILOVÁ (oktáva)

Mládež a její svět

K napsání tohoto článku mě přivedlo jedno maturitní téma z němčiny. Nějak jsem si nedokázala představit, o čem se přesně v hodinách konverzace budeme bavit v souvislosti s tímto tématem. Jasno jsem měla až při pohledu do slovníčku k dané lekci. Slovíčka jako „chuligán“, „chodit za školu“, „feták“, „závislý na alkoholu“ nebo „sekta“ mluví za vše.

V hodinách jsme tato slovíčka používali často. Minimálně padesát procent času věnovaného tomuto tématu jsme řešili samé negativní věci a učebnice k tomu přímo nabádala. A tak jsem začala přemýšlet. Opravdu se na nás, na mládež, dospělí lidé dívají z větší části jako na něco negativního? To by bylo smutné...

Když jsme s kamarádkou v páté třídě jako jediné z naší tehdejší třídy zvládly příjmačky na gymnázium, něco se změnilo. Bývalí spolužáci se od nás jeden po druhém začali odvracet. Důvod byl ten, že prý jsme zpychly a považujeme sebe za něco víc. Dnes už s nimi v kontaktu nejsme vůbec. Ale nemůže za to naše „pýcha“, nýbrž fakt, že to oni se na nás začali dívat povýšeně, byly jsme pro ně jen šprtky. Možná ale přece jen v něčem pravdu měli...

Již nějakou dobu jezdím po šesté vyučovací hodině domů o půl třetí namísto výhodnějšího času o půl druhé. Důvodů je hned několik. Dřívějším spojem se vrací většina žáků ze základní školy. Právě tady se nejvíce ukazuje rozdíl mezi základní školou a naším gymnáziem. Nejlepší kamarádky si nadávají do krav či podobných zvířat (v tom lepším případě), nemůžete ani pootočít hlavu, aniž by vám nějaký o hlavu menší fanatický hráč počítačových her neřekl: „Co čumíš?“, nebo se baví o tom, kdo bude mít na vysvědčení méně čtyřek. Vy ty rozhovory nechcete poslouchat, ale to by ti mluvčí nesměli křičet na celý autobus. Vždy po této jízdě se cítím naprosto psychicky vyčerpaná a vím, že nejsem sama. Stejná nálada se zrcadlí v obličejích řidiče, přítomných dospělých a valně většiny ostatních studentů gymnázia.

Ano, asi jsem vážně zpychla. Nechci být jako ti, jejichž chování jsem před chvílí popsala. Nemůžu si pomoci. Takže asi vážně jsem jen „namyšlená gymplačka“... Možná se může zdát, že jsem trochu odbočila od původního tématu. Chtěla jsem ale přijít na to, proč si dospělí myslí, že je mezi námi tolik „chuligánů“. Všechno je to výchovou, a to zejména výchovou ve školách. Najdou se žáci, kteří si neustále stěžují na přísnost učitelů, na jejich vysoké nároky kladené na žáky. I na naší škole. Ale kde bychom bez nich byli? Z rozhovorů oněch žáků základky jsem si udělala obrázek i o tamějších učitelích. A sice, že jsou až příliš tolerantní, nedostatečně přísní, a proto si nedokáží udržet autoritu. Jinak si nedokáží vysvětlit, proč by tolik žáků denně dostávalo poznámky. A my na gymnáziu můžeme učitelům jen poděkovat. Poděkovat za to, že díky nim nejsme my tou předlohou pro texty o pochybných skupinkách mládeže, o záškolácích, chuligánech a sektách. Někteří žáci si to bohužel stále neuvědomují. Ale co by v budoucnu dělali radši? Práci na dobrém místě, která je bude bavit a budou mít na výběr, anebo dlaždiče (s odpovídající mluvou)?

Ne, ještě stále nemáme dostatečnou zodpovědnost. Stále je u nás ona učebnicí také zmiňovaná „mladická nerozvážnost“ a my stále potřebujeme někoho, kdo nás bude popohánět dopředu k oné zodpovědnosti.

Prála bych si, abychom v hodinách konverzace z němčiny, tedy vlastně ve všech hodinách, nemuseli ve spojitosti s mládeží používat ona nepěkná slovíčka, která jsem uvedla v prvním odstavci. Ale bohužel, zatím jsou asi pořád aktuální... Snažme se to změnit!

DENISA DRATVOVÁ (sexta)

Svatba mě ještě neláká

- **Jak jste prožila Vánoce?**

„Nedávné Vánoce pro mě měly trošku zvláštnost v tom, že byly první od doby, kdy nebydlím u rodičů, ale s přítelem. Spolu jsme během svátků navštěvovali jeho i moje rodiče, chodili na procházky se psem a celkově si užívali klidu a volna.“

- **Ví se o vás, že jste absolventkou prvního ročníku, který byl na tomto gymnáziu. Jak moc se naše škola od té doby změnila?**

„To je těžká otázka. Řekla bych, že se změnilы vztahy. Dneska si žáci dovolují mnohem víc k učitelům než za nás. A pak je samozřejmě nesrovnatelné tehdejší a dnešní vybavení učeben. Je to na úplně jiné úrovni.“

- **Jaká jste byla studentka?**

„Myslím si, že jsem byla svědomitá, bavila mě matematika a biologie, což také odpovídá tomu, co jsem vystudovala.“

- **Vzpomenete si na svého oblíbeného učitele?**

„Když musím být konkrétní, tak jsem měla hrozně ráda paní učitelku Karberovou, kterou jsem měla z matematiky už od páté třídy a myslím si, že to byla opravdu skvělá učitelka.“

- **Chtěla jste být učitelkou už od dětství?**

„Ne, to rozhodně ne. Já jsem nikdy nechtěla být učitelkou. Začala jsem studovat matematickou biologii na přírodovědecké fakultě, což byl nově vzniklý obor. Ale na konci prvního ročníku jsem si tak nějak uvědomila, že to není to pravé pro mě. Rozhodovala jsem se tedy, co dál, chtěla jsem zůstat na fakultě a studovat dále matematiku a biologii, takže jediné, co zbývalo, byla učitelská kombinace.“

- **A jak jste se dostala k učení zrovna na naší škole?**

„Díky panu řediteli. Když jsem byla ve třetím ročníku na vysoké škole, tak mě oslovil a nabídl mně tuto práci.“

- **S kým z učitelského sboru nejlépe vycházíte?**

„Je to zvláštní mít za kolegy své bývalé učitele, ale myslím si, že vycházím dobře se všemi. Kdybych ale musela jmenovat, tak si asi nejlépe rozumím s kolegy z kabinetu.“

- **Od začátku tohoto školního roku jste převzala třídnictví sekundy po paní profesorce Lichkové. Jak jste se svou třídou spokojena?**

„Musím říct, že mě tato práce baví, je skvělé mít tady svou vlastní třídu! Je to poměrně hodně živá třída, občas mě rozzlobí, ale mám je hrozně ráda.“

- **Čtete pravidelně náš časopis?**

„Určitě. Jsem vaší věrnou čtenářkou! Když jsem sem tady studovala já, tak jsme taky měli časopis, jmenoval se Gympláček.“

- **Jaká je vaše nejoblíbenější rubrika v inTELEktu?**

„Rozhovor! (smích) A ráda také luštím křížovky.“

- **Co ráda děláte ve volném čase?**

„No, musím říct, že moc volného času jako začínající učitelka nemám. Ale když

se nějaký najde, tak chodím pravidelně cvičit nebo chodím na dlouhé procházky se psem.“

- **Chodíte často do kina nebo do divadla?**

„Do divadla víceméně nechodíme, protože přítel divadlo moc nemusí, ale když můžu, jezdím ráda do divadla se školou. Do kina si občas zajdeme, nedávno jsme byli na Královně Alžbětě a už teď se těšíme na film Bathory.“

- **Čtete ráda knihy?**

„Od začátku vysoké školy čtu víceméně jenom učebnice a skripta, ale jinak mám ráda detektivky a historické romány. Teď jsem se opět vrátila ke čtení knížek v angličtině, nebo spíš k jejich zjednodušeným verzím.“

- **Cestujete hodně?**

„Ano. Spoustu let jsem chodila do pěveckého sboru Skřivánek a díky tomu jsem navštívila hodně zemí. Nyní jezdívám o prázdninách do zahraničí na dovolenou.“

- **Naše čtenáře by jistě zajímalo, jestli neplánujete někdy v brzké době se vdávat?**

„Ne, tak to určitě ne. Jsme sice s přítelem spolu už dlouho, ale svatba nás nijak neláká.“

Děkujeme za rozhovor.

VERONIKA MACHOVÁ, LENKA SKLENÁŘOVÁ (sexta)

O snech a přáních

Začal nám nový rok. Někteří lidé si stále ještě dávají předsevzetí, o kterých už předem vědí, že je nedodrží. Jiní si jednoduše jen přejí, aby se jim splnily jejich sny. Je zvláštní, že existují i lidé, kteří svá přání nemají vůbec definovaná, a přesto si myslí, že se jim „nějak splní“. A není jich málo. Pokud k nim patříte i vy, mám pro vás malý návod.

Nejprve je potřeba pořádně se nad svými sny zamyslet a všechny je sepsat na papír. Některá přání se na první pohled mohou jevit nereálná, ale i tak je dobré si je napsat. Může se stát, že postupem času zjistíme, že vůbec nejsou tak nedosažitelná, jak se původně zdálo. Až budou všechna přání sepsaná, je potřeba je rozdělit do tří skupin: „aktuální“, „důležité“ a „v současné době není aktuální ani důležité.“ Aktuální jsou sny, pro jejichž dosažení musíme pravidelně obětovat čas. Do této kategorie patří například přání umět dobře anglicky nebo dostat se na školu. Důležitá přání jsou ta, která si v současné době velmi přejeme. Může sem například patřit přání být zdravý, vlastnit nejnovější mobilní telefon nebo se podívat někam do vysněné ciziny. Do poslední skupiny patří přání, o kterých jsme sice přemýšleli, ale nejsou pro nás prioritní. Pro někoho to může být například znalost čínštiny.

Ve chvíli, kdy dokončíte tento seznam, vám už budou vaše sny připadat mnohem jasnější a můžete popřemýšlet o tom, co je možné udělat pro jejich splnění.

A jak jste na tom vy? Máte přesnou představu o svých snech? Možná se to od pár odvážných čtenářů dozvíme již v některém z příštích čísel našeho časopisu.

NELA FEJTOVÁ (oktáva)

Vánoční besídka

Sice už je po Vánocích a dávno po vánoční besídce, i přesto bych však chtěla zhodnotit a připomenout tuto tradiční každoroční akci. Ze začátku nebyl program moc zaplněný, ale s blížící se besídkou počet plánovaných vystoupení rostl.

Už v pátek ráno bylo poznat, že jsou všichni nervózní a všichni zmateně pobíhají. Tréma se zkrátka jako vždy dostavila a já s Petrem to můžeme potvrdit. I letos (vlastně teď už minulý rok) byla čísla opravdu rozmanitá. Celý nachystaný proslov (podle kterého se moderující dvojice, kvůli chaosu, stejně neřídila) trošku „narušil“ Honza Bílek, který na poslední chvíli ráno nahlásil dvě čísla. Aspoň že stála za to.

Po zaspívání umělecky vytvořené písně oktávou besídka začala sexta, která si nachystala opět originální scénku – „Matematické války aneb pomsta/pocta matematice na motivy hlášek našich matikářů“, a myslím, že sklidila velký úspěch. Hned po tomto nevánočním tématu sekunda odvyprávěla přichystané vtipy a na scénu přišel dramatický kroužek pod vedením Pavly Gerlingerové, který si nachystal parodii na Perníkovou chaloupku. Po těchto vystoupeních přišel čas rozprout krev diváků, a proto se předvedl taneční kroužek Lucie Navrátilové, která pak tancovala také sama.

Stejně jako sexta, ani kvarta nezklamala s vtipnou scénkou a předvedla nám reklamu na buček. Abych pravdu řekla, po této scénce se na buček dívám trošku jinak než před tím. O tom ale možná později.

Prima, která je tu prvním rokem, si připravila jako jediná scénku s vánočním podtextem, a sice Pomatený Santa. Poté následovala kvinta a její „Živé obrazy“, kde byl trošku problém s osvětlením, ale nakonec se to zvládlo a mohli přijít pan profesor Továrek se zájemci z kvarty zaspívat jako každý rok pár anglických písniček a Petra Fialová, která zahrála na klavír.

Stejně jako na akademii jsme mohli zhlédnout vtipnou scénu od Holzmanny, a pak už byla na řadě hudební čísla a tradiční proslov našeho pana ředitele.

Sbor si tentokrát nevedl moc dobře, ale to se stává. Zvláště když už se větší na lidí těšila na to, jak bude doma, u televize a stromečku (tímto argumentem chci nepřímou sdělit, že to nebylo tím, že bychom neuměli zpívat!!!). Zkrátka se to někdy nepovede. Celou vánoční besídku excelentně zakončila kapela Kredenc a dokonce předvedla i něco ze své vlastní tvorby.

Možná bych měla zmínit i neprofesionální výstup dvojice moderátorů, jejichž jména nejsou tak důležitá, ale i oni se snažili, aby vše probíhalo tak, jak má. A to není zrovna lehké. Hlavně Petr se snažil, aby špatně přichystaný proslov nepůsobil tak křečovitě a přihodil pár vtipných hlášek.

Sice nejsem ten správný člověk, co by měl vše hodnotit, ale podle mého názoru byla besídka vydařená. Vždyť přece nejsme žádní umělci a navíc to bylo jen pobavení pro nás. Zároveň vám opožděně přeji do nového roku hodně úspěchů a síly při studiu.

TEREZA NENTVICOVÁ (sexta)

Upozorňujeme všechny čtenáře inTELEktu, že rozluštění soutěžní křížovky, veškeré příspěvky do časopisu, připomínky k jeho obsahu a náměty k jeho zlepšení nám mohou posílat na e-mailovou adresu casopisintelekt@centrum.cz. REDAKCE

Čokoláda prodlužuje život, aneb Vzpomínka na Stuarta

Ještě teď mám v živé paměti onen letní den roku 2005, kdy si moje sestra to malé bílé cosi přivezla domů z prázdnin. V malé skleničce od okurek se krčila miniaturní, pouhým okem téměř nespátřitelná bílá myš. Pojmenovali jsme ji Stuart. (Jak jinak se taky bílá myš může jmenovat?)

Dříve jsme chovali křečky, takže jsme měli automaticky (mylný) dojem, že nás nemůže nic překvapit. Vždyť bílé myši se od křečků téměř neliší, hlodavec jako hlodavec. Jenže Stuart byl jev přímo patologický. Jeho akvário jsme mu krásně zařídili. Dostal dřevěný domeček, barevný kolotoč, na stěně visela napáječka a u domečku měl plnou misku jídla. A právě tady nastal hned první problém. Do misky jsme mu dali to, čím jsme roky krmili křečky, to znamená oříšky, granule pro hlodavce, samozřejmě sýr a podobně. Jenže náš milý Stuartek misku převrhl a... jak to jen říct, na tu hromadu jídla vykonal potřebu... To poté dělal vždy, když jsme se mu opovážili dát nějaké typicky hlodavčí jídlo.

Ze strachu, aby nám Stuart nepošel hladu, vymýšleli jsme, čím ho máme nakrmit. Sestra přinesla kousek suchého bílého chleba a Stuartek se na něj vrhl. Za pár okamžiků po chlebě nebylo ani památky. Tím se poprvé projevily jeho zvláštní stravovací návyky, které vyvrcholily chorobnou závislostí na čokoládě a oříškové pomazánce. Takový jídelníček se samozřejmě musel projevit, a tak se z malé nepatrné myšky stal obézní tlouštík.

Než se tak stalo, stačili jsme si s ním užít spoustu patálií. Jako štlhlý totiž velmi dobře skákal, a tak se několikrát stalo, že utekl ze svého akvária. Vyšplhal se na napáječku, skočil a dva týdny jsme o něm nevěděli. Tedy většinou. Jednou jsem se kvůli němu víc než týden téměř nevyspala. Milý Stuart se totiž ukryl u mě v pokoji za postelí a kolem půlnoci vždy začal cosi chroupat, pískal, běhal a mě tím budil. Samozřejmě, že když jsem rozsvítila, zvuky přestaly a po Stuartovi jako by se slehla zem. Akvário jsme proto museli zakrýt a Stuart se tedy na protest alespoň věšel hlavou dolů.

Jeho neustále se zvyšující váha jej po čase začala trápit a Stuart začal pilně cvičit. Každou noc běhal na svém kolotoči. Předtím ho ovšem nezapomněl dát do těsné blízkosti svého domečku či k jedné ze stěn akvária nebo napáječky. Jak tak krásně běhal, kolotoč narážel na některou z uvedených věcí a velmi přitom rachotil. Několikrát se stalo, že uprostřed noci ke mně do pokoje vběhla moje rozrušená sestra a akvário mi tam nechala. Nemohla kvůli tomu hluku spát. Mně to po čase taky začalo vadit, a tak jsme kolotoč na noc schovali. Stuart tedy mohl cvičit jen ve dne. To by ovšem nebyl on, aby mou sestru nechal klidně spát. Našel si jiný trýznitelský prostředek. Svou skleněnou miskou na jídlo po nocích mlátil do všeho, do čeho se dalo.

Bílé myši se průměrně dožívají dvou let a obezita jim život zkracuje zhruba o půl roku. Již od Vánoc minulého roku jsme se tedy začali psychicky připravovat na to, že nás asi Stuart brzy opustí. Moje sestra, která má velký smysl pro černý humor, mu dokonce začala navrhopvat rakev. Stuartek postupně přestal cvičit, protože byl tak otlý, že běhání prostě už neudýchal. Své oblíbené jídlo si ale neodpustil.

Stárnutí se na něm začalo projevovat kupodivu až letos před Vánocemi, tedy celý rok poté, co jsme se začali připravovat na jeho smrt. Jeho původně rudé oči už byly pouze světle růžové, takže byl slepý. Jídlo ale vždy našel po čichu a stále pro něj nebyl problém spořádat třeba celý vanilkový rohlíček na posezení.

Zemřel v naprosté tichosti dne 2. ledna letošního roku. Svůj život si (zejména díky jídlu) užil naplno a my koneckonců s ním. Nikdy na toho šibala nezapomenu. Byla to nejužasnější myška na světě.

DENISA DRATVOVÁ (sexta)

Strakonický dudák

Když se řekne jméno Josef Kajetán Tyl, většinou se vybaví fraška s písněmi jménem Fidlovačka a tedy i naše česká hymna. Každý by si měl ale také vzpomenout na jeho nejznámější dramatickou báchorku, zvanou Strakonický dudák.

Přes „vzdělávací“ začátek se opět dostávám ke článku, jehož obsahem bude zase školní akce. V druhou lednovou neděli se totiž zájemci, včetně mě, vypravili do Mahenova divadla na toto představení. Přes krušnou cestu autobusem po zamrzlých cestách jsme se v pořádku ocitli v tomto přepychovém divadle a mohli se už jen těšit na představení, které nemělo daleko k pohádce. Někoho toto představení kvůli tomu nudilo, mně se to však líbilo, protože to bylo zase úplně něco jiného, než co jsme viděli předtím.

Je pravda, že zde úplně nebylo vyzdvihnuto poučení, na které se zaměřil vlastenecky smýšlející autor a bylo to opravdu spíše jako pohádka, i tak to ale bylo zajímavé.

Asi bych měla také zmínit, co byl vlastně Josef Kajetán Tyl zač a o čem celé představení bylo... Josef Kajetán Tyl byl představitelem třetí fáze národního obrození a jeho životní láskou bylo divadlo. Hrál v něm, vytvářel repertoár, psal dramatické báchorky, jezdil s ochotnickým divadlem. Říkal se mu zkrátka „miláček národa“. A právě jedna z jeho nejpopulárnějších dramatických bíchorek je Strakonický dudák, který vypráví o osudu člověka, jenž opustí svou rodnou zemi a propadne penězům. Švanda dudák byl obyčejný venkovský muzikant, který byl zamilován do Dorotky. Jeho otec však nechtěl, aby se vzali, protože Švanda neměl téměř žádné peníze, a proto se vydal do světa. Jeho matka, víla Rosava, která byla souzena za to, že měla dítě s člověkem, mu chtěla pomoci, a tak jeho dudy očarovala. Švandovi se ve světě dařilo, protože dudy mu vydělávaly dost peněz. Narazil však na podvodníka Vocilku, kvůli kterému dostal sebe i svou Dorotku a kamaráda, kteří jej šli do světa zachránit, do nebezpečí. Švandovi bylo přikázáno od princezny Zuliky, aby si ji vzal a hrával jí na ty svoje dudy. Dorotka byla zajata a Švanda nakonec po čase utekl. Dorotka, která o Švandovi pak už nechtěla ani slyšet, byla také osvobozena a vrátila se zpátky domů. Švandovi však hrozilo nebezpečí, a tak jeho matka poprosila Dorotku, aby ho nenechávala samotného. Nakonec jej Dorotka vysvobodila a vzali se.

Děj je samozřejmě mnohem rozsáhlejší a vystupujících a zajímavých postav je tam hodně. Pokud by Vás to tedy lákalo, můžete se na to jít sami podívat.

A abych to celé mé povídání nějak zakončila... Po horlivém aplausu všem hercům jsme se bezpečně doklouzali k autobusu a jeli domů. Na zpáteční cestě jsme se ještě jednou obraceli k Brnu, protože autobus zapomněl zastavit v Modřicích, ale jinak vše proběhlo tak, jak mělo, a my se v pořádku dostali do svých domovů.

TEREZA NENTVICOVÁ (*sexta*)

Ples je náš – už podeváté!

Devátý společenský ples Gymnázia Židlochovice – na první pohled ples jako každý jiný. Hosté přijdou ve slavnostním oblečení, sedí u stolu a baví se, poslouchají muziku a tu a tam si při ní zatancují, popíjejí dobré moravské víno, případně jiné nápoje, někteří si dají i něco k snědku, většina si koupí v tombole losy a řada z nich se dočká i radosti z pěkné výhry. A přece právě tento ples je v mnohém výjimečný, a to nejen pro nás, kteří na této škole působíme a z nichž mnozí se na jeho organizaci přímo podílíme.

Vždyť kde jinde v našem městě a jeho širokém okolí se můžeme setkat se slavnostním zahájením plesu ve formě polonézy? Však také letošní sextáni a někteří studenti z vyšších ročníků už od listopadu pravidelně a usilovně pod vedením Mgr. Heleny Markové cvičí a cvičí, aby jejich polonéza byla stejně hezká jako loňská a předloňská a všechny předchozí, anebo dokonce ještě hezčí. Nevím, jakým řízením osudu se před lety kolegyně Marková k nácvičku polonézy dostala, ale od té doby to zřejmě funguje jako v mnoha jiných firmách: Ukaž, že něco dovedeš – a pak už ti to jako úkol svěříme napořád!

Letošní vystoupení bude mít pro Helenu Markovou zvláštní příchuť v tom, že se jedná o její vlastní třídu. Ostatně ani jedna ze sedmnácti sextánek si nenechala ujít příležitost se při polonéze předvést, a tak se počet tanečnických párů musel rozšířit na dvacet. Ještě štěstí, že se každým rokem najde dost ochotných dobrovolníků mezi staršími studenty! A tak si třeba takový Jirka Lukl z oktávy (podobně jako vloni Standa Žilka z mé bývalé třídy) zatancuje polonézu už potřetí za sebou. I tato nádherná přátelská výpomoc a symbolické předávání polonézové štafety přímo na parketu je něčím, co slouží naší škole jen a jen ke cti a jejímu plesu k ozdobě.

Také školní pěvecký sbor pod vedením Romany Čermákové ze sexty dostane opět příležitost, aby se na plese blýskl svým uměním. A já jen doufám, že si naši chóristé vybrali dost zvučně písničku a že budou mít dost silné hlasy, a koneckonců že i plesové obecenstvo u stolů i vstoje bude dost uznalé a ztiší se, aby vystoupení sboru vyznělo jaksepatří.

Je-li řeč o programu, pak nelze zapomenout ani na tombolu, která se svými třemi sty i více položkami patří pokaždé k největším atrakcím plesu. Zde se sluší poznamenat, že výtěžek z tomboly (do níž vždy přispívají hodnotnými cenami rodiče, pedagogové, příznivci školy a další štedří sponzoři) jde v plné výši na podporu účasti našich studentů v soutěžích (úhradu cestovného, startovného, pořízení výstroje apod.), na nákup učebnic, hygienických potřeb aj.

A ještě několik důležitých údajů z oficiální pozvánky, kterou připravila hlavní organizátorka plesu Mgr. Hana Stravová: Ples je akcí Sdružení rodičů a přátel gymnázia a koná se v pátek 15. února 2008 od 20 hodin v židlochovické sokolovně, a to (po loňské premiéře už podruhé) v obou velkých sálech. K tanci a poslechu budou hrát hudební skupiny *NOTA BENE* (stejně jako loni) a *SNAILS* (poprvé). Z řad našich gymnazistů je vstup povolen studentům kvinty, sexty, septimy a oktávy. Žáci nižších ročníků mohou na ples pouze v doprovodu vlastních rodičů. Studenti do 18 let mají přísně zakázáno konzumaci alkoholických nápojů a kouření. Vstoupit je možno jen ve společenském úboru. Vstupenky budou sice k dostání i na místě před začátkem plesu, ale je daleko lepší koupit si je v předprodeji v přízemí budovy gymnázia u Mgr. Hany Stravové, popřípadě její sousedky v kabinetě Mgr. Lucie Jarošové.

Co ještě dodat? Hezkou zábavu všem, kteří se rozhodnou náš školní ples navštívit!

Mgr. ANTONÍN TOVÁREK

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

Železo, krev a oheň (část 1)

Prachem jsi a v prach se obrátíš. Budiž spasena tvoje duše, nebo zanechána věčnému zatracení.

Na těžký dubový stůl dopadl další svazek pergamenu. Vrstva roky ukládaného prachu zneklidněla a ve vírech se rozutekla po popraskané desce. Jemu na odpověď zakmital jasný plamen vysoké bílé voskové svíce. Sklepní místnost s tlustými zdmi zbudovanými z velkých kamenů ozařovalo už jen stropní okno vysoko nad podlahou.

Pruh světla dopadal přímo před buclatého kněze v černé róbě a čapce. Hrud' zdobil mohutný zlatý kříž upevněný na řetězu ze stejného materiálu. Mírně se zavrtěl a posunul židli blíž ke stolu. Tlustými prsty převracel jeden list za druhým. Rukou psaní text obsahoval změt nejasných výpovědí a zkreslených svědectví, ale velký patriarcha mu stejně nevěnoval velkou pozornost. Černými prasečími očky se zájmem zkoumal tu stříbrnou nitku visící ze stropu. Nemohl se dočkat.

Hřmot řetězů přerušil tíživé ticho. Do paprsku slunečního světla se připotácela žena v ošuntělých a roztrhaných šatech. Od slz vlhkými tvářemi dopadla na hranu stolu. S řinčením kovových pout se jí podařilo vyškřábat alespoň na kolena, ale jeden ze strážných, voják v brnění ze železných plátů, ji jedním nepatrným pohybem ruky ztrhl zpět do špíny, která se líně povalovala na zemi. Kněz zkrivil oteklé rty do nechutného úsměvu. Prsty uchopil stříbrný kalich a několika dlouhými hlty jež stála na osvětleném místě, hlavu ponížene skloněnou. Se zvráceným potěšením procházel paměti a sledoval ty měsíce svého života, které strávil v této zatuchlé místnosti. Všechny ty ubohé duše, ty myslí přemožené zlem, jako by se spojily tady v tuto jedinou, v tu poslední, kterou vyvrcholí veškeré snahy jeho řádu, trvajících již několik let.

„Obviněná, mnoho lidí svědčilo před Boží tváří, ano, před tváří samotného Boha, že tě vidělo nesčetněkrát ve spolčení se zlými duchy, s ďáblem. Doznáváš všechny tyto činy,“ a kněz zabodl ukazovák do svazku ležícího před ním na stole, „jež jsou ohrožením pro celou křesťanskou obec? Odpověz!“

Žena, či snad dívka (přes masné, zplihlé havraní vlasy a ztrhané rysy v obličeji to nebylo dobře rozeznatelné) jen nehybně stála, neodpověděla. Patriarchovy oči zablýskaly. S rozvážností jemu vlastní se zvedl ze židle a obešel stůl. Stoupl si povýšeně vedle své oběti.

„Moje milá, Bůh ti nabízí cestu ke spasení, musíš být jen ochotná přijmout jeho věčnou a nehasnoucí slávu, nekonečnou laskavost, kterou zahrnuje nás všechny. Musíš se vyznat ze svých hříchů, zde, před Ježíšem ukřižovaným.“

Dál stála jako hromádka neštěstí, shrbená a s pohledem sklopeným k zemi.

„Volíš tedy trnitou cestu, cestu utrpení.“ To řekl s povzdechem, jako by snad předem litoval toho, co udělá. Z horké pece vytáhl doběla rozpálený pohrabáč a zamával jím dívce před obličejem. Instinktivně, jako zvíře, které je zahnané do rohu a dohnané k zoufalým činům, najednou zavřela a vyrazila proti knězi. Voják zareagoval okamžitě a strhl ji nazpět. Překvapený patriarcha se v zlosti ohnal po útočnici železným nástrojem mučení, žhnoucí ploška přilnula k jemné kůži na dívčíně tváři. Pronikavý výkřik, jež by mnohý mohl přisoudit spíše statnému muži než jemným ženským hlasivkám, se odrážel od stěn a proklouzl i oknem ven. Místností byl cítit pach spáleného lidského masa.

JIŘÍ LUKL (oktáva)

Zajímavosti z časopisu „21.století“

Milí čtenáři, je tu další vydání Intelktu, a jak jsem minule slíbil, tak i druhé vydání této rubriky.

Nevyspalost

Při nedostatku spánku se oslabuje spojení mezi částí mozku, která řídí strach a další emoce, a částí, kde se rozhoduje o vlastnostech osobnosti. Nevyspalí lidé (nebo lidé s poruchami spánku) jsou proto více náladoví, agresivní a snadno podléhají stresu. Podobně pracuje mozek lidem trpícím depresemi nebo krátce po prožitém stresu.

Obezita v budoucnosti

Britská studie varuje, že v roce 2050 bude 60 procent mužů, 50 procent žen a 25 procent všech dětí v západní Evropě obézních. Obezita, spojená s chorobami, jako je cukrovka nebo poruchy cévní soustavy, prodraží zdravotnictví jen ve Velké Británii o 45 miliard liber ročně.

Sociální hmyz si „uvědomuje“ vlastní smrtelnost a cenu života

Podle polských vědců se starší dělníci mravenců častěji ujímají riskantních úkolů než mladíci. Pokusy přitom ukázaly, že delší výlety z hnízda nejsou mezi mravenci rozdělovány podle fyzické kondice, ale skutečně podle doby, po kterou mohou ještě jedinci žít. Jedinci s chemicky zkráceným životem se vydávají ven častěji.

Sloni se bojí včel

Oxfordští vědci přišli na to, že z nich mají přímo panickou hrůzu. Před zvukem roje prchali během několika vteřin, zatímco stejně silný zvuk vodopádů je nechával v klidu. Objev může posloužit pro ochranu vesnic domorodců před nezvanými návštěvami chobotnatců.

Co je potřeba udělat, když narazíme na medvěda?

Nejlepší je setkání předejít. Odborníci doporučují při táboření ve volné přírodě nevařit kořeněná jídla, neužívat deodoranty a jiné zdroje nezvyklých vůní. To vše vábí vynikající čich medvědů, stejně jako salám a jiné pochoutky. Při cestě nepřehledným terénem lámejte klacky nebo si zpívejte, aby o vás šelma včas věděla a vyhnula se vám. Ačkoliv samec medvěda hnědého váží průměrně až 190 kg a samice 160 kg, nejsou to lidožrouti. Lidem se snaží vyhnout, pokud o nich vědí. Jestliže spatříte medvěda, tiše se vzdalte a kontrolujte jeho chování. Pokud si vás všimne, nejspíš se bude snažit utéct. Nedívejte se mu přímo do očí – je to pro něj výzva k souboji. Dělejte, že ho nevidíte, mluvejte klidným hlasem a pomalu odcházejte. Pokud vás největší evropská šelma sleduje, upustte kus oděvu či jiný předmět, který upoutá jeho pozornost. V případě útoku si lehněte na břicho, chraňte si lokty šíji, hlavu a nehybejte se – medvěd ztrácí zájem o to, co se nehybe. Nejagresivnější jsou medvědice, když mají mláďata.

Je znám případ, že někdo v ČR veřejně předpověděl katastrofu, ke které pak došlo

Astrologa a léčitele Emila Václava Havelku, který dostal přezdívku „český Nostradamus“, řadí znalci do top desítky astrologů světa. Už v září 1996 v rozhovoru pro noviny předpověděl, že o rok později, přesně 10.7.1997, začne dvouleté období živelných katastrof – včetně tragických záplav na Moravě. A nebyl to jediný případ: Když kdysi pracoval v uranových dolech, jednoho rána varoval kolegy, aby nefarali pod zem, že hrozí zával. Za chvíli se to také stalo. Tak prokazatelně zachránil životy mnoha lidí!

ADAM JAROŠ (oktáva)

Jelimánek

Jelikož InTELEkt vychází až koncem ledna, bylo by nerozumné psát příliš o Vánocích (a to říkám, že se toho stalo opravdu hodně). Jeden obzvláště zajímavý zážitek byl, když si můj bráška přes kupu dáreků všiml, že tam není letadlo, které Ježíškovi namaloval a které mamka zapoměla na půdě. Museli jsme jakoby zapnout tlačítko zpět a jako ve filmu jsme se velkou rychlostí zase přesunuli ven s tím, že jsme Ježíška vyplašili a museli jsme celou tu ježíšovskou „afěrku“ opakovat znovu. Mě to ale baví. Je to takový návrat do dětských let.

Další příhoda, na kterou nevzpomínám moc dobře, byla, když se mě sestra pořád chodila ptát, komu patří tento dárek a čím je tento, a já jí, už trošičku podrážděně, odpověděla: „Ale já ty dárky nebalila, běž se zeptat mamky!“ Ona na mě jen nevěřícně zamrkala, a tak jsem rozpačitě dodala: „Ta to má s Ježíškem domluvené!“

O Vánocích se ale zmiňovat nechci, spíše bych chtěla povykládat o tom, jak jsem se stala kulturním neznalcem. Byla jsem s tatškou na předvánočním koncertě Báry Basikové a dětského sboru. Bylo to v Mahenově divadle, takže všechno v „nóbl“ stylu. Jakmile jsme se usadili, přišla upravená a suverénní moderátorka, která vše zahájila.

Vypadalo to, že to bude celkem zábavné. A taky že bylo. Původně jsem se ale těšila hlavně na to, až bude Bára zpívat. Snažila jsem se taky, abych nepůsobila jako vesničanka a hned po usazení jsem si přehodila nohu přes nohu a překřížila ruce. To mi však nebylo nic platné, když se po chvíli moje snahy o kulturní a slušné chování změnily úplně v něco jiného.

Hned poté, co Bára dozpívala několik svých písniček, nastoupil brněnský dětský sbor. Nejprve jsem se pousmála, když stále přicházely další a další děti a stále nebyly všechny. Nakonec jich tam bylo něco kolem padesáti. Musíte to však brát s rezervou asi deseti lidí – to kvůli mému špatnému zraku. Zkrátka bylo jich hodně. Po nástupu a po několika úklonech začaly konečně zpívat. To jsem ještě byla velmi kulturně působící člověk. Zlomový bod však nastal v okamžiku, kdy se záběry začaly čím dál častěji zaměřovat na jednoho chlapce.

Na tom samozřejmě nebylo nic vtipného, ale vtipný byl ten chlapec (věřím, že se tomu malému zmatenému chlapečkovi tohle nedostane do rukou, a proto si dovoluji věnovat mu celý odstavec v našem školním časopise).

Abych vám ho lépe přiblížila, byl to asi sedmiletý zrzatý a pihatý chlapeček. Hned v divadle mě pro něj napadlo jméno, a sice Jelimánek. Byl to zkrátka typický Jelimánek. Byl takový zmatený, jako by se právě na tomto světě vynořil. Kromě jeho legračního a roztomilého obličejce se na něm začaly dělat jakési prapodivné „xichtíky“, a to už jsem nevydržela. Do toho totiž zněly nádherné vážné vánoční písně, které s velkým nasazením dirigovala jejich paní sbormistryně. Vše bylo na vysoké úrovni, jen Jelimánek, který se ke všemu tomu začal vrtat v nose, vyčuhoval. Ne však výškou. No a já jsem kvůli tomuto Jelimánkovi byla označena za kulturního neznalce. Já! Nikdo jiný se tehdy nesmál a já si připadala blbě, ubránit jsem se tomu ale nemohla. Z toho pro mě plyne ponaučení, že si příště asi nebudu brát brýle a budu se dívat do země a poslouchat pouze zpěv. Kvůli tomu jsem tam přece hlavně byla, nebo ne?

TEREZA NENTVICOVÁ (*sexta*)

Vysavač mých nervů

Stále přemýšlím nad tím, že bych už konečně mohla nějakou stránku našeho in-TELEktu věnovat nějakému poučnému, nebo dokonce vzdělávacímu tématu. Stále mě ale nic nenapadá, a tak (možná bohužel, možná naštěstí) budu odkázána na své zážitky a školní akce. Stejně si myslím, že vzdělání máme v samotných vyučovacíích hodinách dost. Tím ale neříkám, že by se sem taková věc nehodila. Naopak.

Zkrátka když jsem tak přemýšlela nad všemi možnými tématy, zaštěkal do toho pes, kterého jsem už dávno pojmenovala „Vysavač mých nervů“, a hned jsem věděla, co tím tématem bude. SOUSEDÉ! Ano. Asi se ptáte, co je na nich zvláštního. Jsou to „pouze“ lidé, co bydlí vedle nás. Nic víc. Ne vždy tomu ale tak je. A my jsme právě tou výjimkou.

Teta mi jednou vykládala, že jim kdysi sousedé zabili neznámo jak jezevčíka. Asi ho otrávil a argumentovali tím, že jezevčíci na této planetě nemají co pohledávat. Zřejmě asi moc štěkal a sousedům se to nelíbilo.

Tenkrát jsem soucítila s tetou, dnes jsem ale na straně druhé. Taky bych totiž nejraději sousedova jezevčíka otráвила. K tomu se ale ještě dostanu.

Nemůžu tvrdit, že všichni naši sousedé jsou hrozní. Jedni jsou fajn. Jsou starší a vždycky nám dávají ořechy a maliny a já jim už od první třídy chodím ukazovat vysvědčení, i když ne vždy bych se s ním ráda chlubila, pak mě pozvou dál a já tam tři hodiny sedím a oni mi vykládají o svém mládí. Bráním se zívání, ale zase je mám ráda a jsem za ně vděčná. O těch druhých se to však říci nedá!

Přeskočím všechny věci, které se staly v minulosti (třeba to, jak nám zničili naši zeď tím, že na ni nastavěli plno bílých tvárníc, aby jim do jejich dvora teklo méně vody), a budu se věnovat záležitosti, která se děje v současnosti. Ten případ má název, jak už jsem předtím řekla, Vysavač mých nervů. Je to zkrátka malý protivný jezevčík, který sídlí na jejich dvoře kousíček pod okny mého pokoje. Tento pes celý den a celou noc v kuse štěká, a já když se na to soustředím, nejsem schopna nic udělat. Ani si číst, ani se učit... Kdyby to byl normální štěkot! Jenže tento štěkot se nedá popsat. Pisklavý, trhající uši a neustálý!

Asi před měsícem jsme s mamkou vymyslely věc, která celkem zabírá. Ke zdi, kde mají ložnici, vždycky přitiskneme rádio a pustíme je naplno. Vybereme samozřejmě něco, co se vůbec nedá poslouchat. Jako například hip hop (předem se omlouvám milovníkům tohoto „hudebního“ žánru). Zkrátka čtvrt hodiny večer jim do ložnice řve pro ně snad hudební smog, dokud pes nepřestane štěkat a my konečně budeme moct usnout. Jak to půjde dál, nevím, ale domluvit se s nimi nedá a psím vrahem se stát nechci. Pokud máte někdo nějaký nápad, jak se zbavit tohoto příšerného, věčně štěkajícího psa, budu ráda, když mi poradíte. Stačilo by i snížit jeho intenzivní štěkání na pouhých deset hodin denně z dvaceti (musí taky někdy spát, ne?).

TEREZA NENTVICOVÁ (*sexta*)

Výherci za prosincovou křížovku

Správné řešení tajenky (František Hrubín, Špalíček pohádek) nám poslalo osm luštitelů. Anglickou knížečku od nás dostanou tři vylosovaní: Petra Fialová (tercie), Vendula Kreplová (kvarta) a Pavel Janoš (oktáva). Blahopřejeme!

REDAKCE

Stroj času?

Umíte cestovat v čase? Já jo. Třeba teď cestuji do budoucnosti. Jedu v autobuse a díky Einsteinově teorii relativity pro mě plyne čas pomaleji než pro chodce, který šel právě vedle po chodníku.

Podle teorie relativity neplyne čas stejnou rychlostí pro všechny. Čím rychleji se pohybujete, tím pomaleji pro vás plyne čas. Představte si, kdybych měl identické dvojče. Nechal bych je zde na Zemi a nasedl do kosmické lodi a letěl vesmírem řekněme 99procentní rychlostí světla. Podle Einsteina by můj čas plynul tím pomaleji, čím rychleji bych letěl. Aspoň pro mě, v porovnání s mým dvojčetem. Takže kdybych se vrátil ze své cesty, zestárl bych normálně, ale moje dvojče by zestárlo mnohem víc. Vlastně bych tedy cestoval do budoucnosti.

A co je úžasné – bylo to doopravdy otestováno. Jeden z testů proběhl, když byly vyvinuty atomové hodiny, které jsou natolik přesné, že ukáží rozdíl bilióntiny sekundy. V tomto případě byly atomové hodiny opatrně seřizeny, jedny byly uloženy na letadlo, které obletělo svět, a po návratu se hodiny opravdu lišily zhruba o bilióntinu sekundy. Přesně jak Einsteinova teorie předpověděla.

Ale opravdovým klenotem cestování časem by bylo cestovat v čase zpět. To je to, co lidi fascinuje. Každý by chtěl nějaký okamžik prožít znovu, nebo nějak změnit to, co se už stalo. A pozor – překvapení. Z vědeckého hlediska to není tak přehnané. Fyzikové vymysleli velké množství potenciálních strojů času, které by vám v souvislosti s fyzikálními zákony jistým způsobem umožnily cestovat zpět v čase.

... roztočení celého vesmíru....

... otočení vesmíru podle osy....

... magnetická černá díra může být úžasný stroj času, který vypadá jako kobliha...

... konec černé díry, který se rychle pohybuje tam a zpět...

... obrovský kovový rotující válec....

... rotující černá díra.

To jsou stroje času podle kvantové mechaniky. Takže potenciálních návrhů na stroj času je velké množství. Zní to sice skvěle, ale pojďme se na to podívat z jiného úhlu pohledu. Co kdybych se vrátil v čase a omylem se zastřelil? Jestli jsem mrtvý, kdo se vrátil v čase a zastřelil mě? Matoucí časový paradox.

(Pro ukázkou si propůjčím scénu z mého oblíbeného seriálu Hvězdná brána – propagace nade vše, že ano?)

Viděli jsme destičku.

Jakou destičku?

Tu, kterou jste ještě nenapsal.

A dal tam, kde měla být pohřbená hvězdná brána.

Měla být...

Zmatení? Ani se nedivím. Ale pozor pozor. I na toto má věda řešení. Jedna možnost, Interpretace mnoha světů, tvrdí, že existuje mnoho různých realit, probíhajících zaráz. Pokaždé, když něco pozorujeme, určujeme to do jedné reality, jedné větve. Když tedy cestujeme v čase zpět, překročíme do jiné větve a je v pořádku, že má jinou budoucnost, protože by budoucnost měla stejně jinou. Kdybych se tedy vrátil v čase a zastřelil se, stalo by se to, že mé já, které existuje v jednom vesmíru, by přeskočilo do vesmíru, kde mě zastřelí. Žádný paradox.

Zdá se vám, že to je jako nějaké sci-fi? A proč by ne? Vždyť mezi sci-fi a vědou není zas takový rozdíl. Scenáristům sci-fi stačí, když si to představí. Vědci to musí dokázat. Co my víme, co bude za sto let? Romány Julesa Verne byly kdysi také jen pouhá fantazie...

TOMÁŠ BARTOŇ (kvinta)

Co ještě (ne)víte?

- Jídlo v konzervách bylo poprvé vyráběno pro vojáky Britského námořnictva v roce 1813. Zajímavé však je, že první otvírák na konzervy spatřil světlo světa až po roce 1870.
- Colgate začal jako první prodávat zubní pastu v tubě. Dříve se prodávala ve sklenicích.
- První tanky vyrobila Británie během 1. světové války. Název TANK byl použit proto, že nic neznamená a Němci tak nemohli poznat, o jaký druh zbraně se jedná.
- Elektrické křeslo vynalezl zubař.
- 40 procent světového denního tisku se tiskne na papír z kanadských lesů.
- První pouliční telefonní automaty nebyly na mince, ale stál vedle nich výběrčí, kterému se platilo. Automaty přijímající peníze se objevily v roce 1899.
- Barbie a Ken jsou pojmenováni po dětech zakladatelů firmy Mattel.
- Ovocné jogurty vymyslela v roce 1933 nedávno zaniklá Radlická mlékárna.
- Taneční droga extáze vznikla jako přípravek na hubnutí na počátku 20. století.
- V roce 1590, za vlády papeže Urbana VII., byl vydán první celosvětový zákaz kouření na veřejných místech.
- První protialkoholní záchytná stanice na světě byla založena v Československu.
- Největší rukopisná kniha světa, tzv. Kodex Giga, pochází z Čech.
- Americké město Lititz v Pensylvánii založili v roce 1756 příslušníci Moravské církve. Město bylo pojmenováno podle hradu Litice v obci Litice nad Orlicí.
- Čtyři kilometry pod antarktickým ledovcem je jezero Vostok staré 35 milionů let.
- Staroměstský orloj byl v 18. století málem sešrotován.
- Vinylové LP (long-playing record) vymyslel Peter Carl Goldmark v roce 1948.
- Thomas Alva Edison je držitelem více než 1300 patentů po celém světě.
- První CD začaly vyrábět japonské a holandské firmy v roce 1979.
- Ledový čaj se poprvé podával během světové výstavy v Saint Louis. Nikdo totiž v létě nechtěl pít horký anglický čaj.
- Udělá-li rozhodčí při japonském zápas sumo chybu, požádá z uctivosti o odchod do důchodu.

VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (septima)

Jak dopadne Harry Potter?

Je tomu už nějaký týden, co autorka megapopulární ságy o čarodějnickém uční Harrym Potterovi, anglická spisovatelka Joanne Kathleen Rowlingová, dopsala finální řádky sedmému příběhu, ale už nyní se spekuluje o tom, že by mohlo vzniknout i pokračování osmé. První díl slavné série, Harry Potter a Kámen mudrců, dorazil na pulty knihkupectví již v roce 1997, a jak sama spisovatelka přiznala, myšlenky na napsání knihy ji napadaly poprvé ve vlaku. Po famózním úspěchu prvních pár knížek se začaly příběhy filmovat a po jejich uvedení do kin se strhlo prave fanouškovské šílenství (tzv. potteromanie), které s každým dalším vydáním knížky nebo filmu sílí.

Sedmý, tedy nejnovější kousek do skládačky knih o Harrym Potterovi, nazvaný Harry Potter a relikvie smrti, by měl každým dnem přijít i k nám do Čech a na Moravu a šesté filmové zpracování, Harry Potter a Princ dvojí krve, vtrhne do kin asi koncem tohoto roku. Ovšem už nyní je téměř jisté, že film „Relikvie“ bude dvoudílný, protože podle slov tvůrkyně by nebylo možné zapracovat celý příběh do filmu kratšího než čtyři hodiny. A pokud se Vám již teď po napínavých osudech Pottera a jeho přátel i nepřátel stýská, nevěšte hlavu. Čtrnáctiletá dcera J. K. Rowlingové a velká fanyнка Harryho v jedné osobě svou matku neustále prosí, aby napsala ještě osmý díl. Ta to již nepopírá tak rezolutně jako dříve, ale přiznává, že pokud k tomu dojde, Harry už určitě nebude ústřední postavou.

TOMÁŠ KOMÍNEK (oktáva)

Předvánoční výlet do Vídně

V sobotu před Štědrým dnem jsem se vetřela k výletníkům (přátelům mé sestry) a navštívili jsme Vídeň. Ihned po příjezdu na místo jsme poznali, že to asi nebude jen tak. Ve Vídni vládla ukrutná zima. S tímto faktem jsme se nejdříve smířili. Nasedli jsme na tramvaj, dlouho jsme jeli a to se mi hodně líbilo, uvnitř bylo teplo, viděla jsem skoro celé město, v podstatě jen se otočit a jet zpět domů. Ale protože jsme chtěli vidět pověstné vánoční trhy, pokračovali jsme v cestě.

Metrem jsme se dostali k radnici, kde se pořádá Wiener Christkindlmarkt. Zde to je opravdu něco jiného než v Brně. Nenajdete zde žádného Vietnamce, ledaže by prodával tradiční punč. Punč jsme si dopřáli, nejdříve jsme se ale kochali nabízeným zbožím. Favoritem u mě bylo jídlo, přesněji sladké. Ty gigantické buchty, marcipánové špízy, čokoládové pralinky všeho druhu, prostě pastva pro oči milovníka sladkého. Ale že mám pevnou vůli a nemám sklony utrácet, jsem prokázala – nic z toho jsem si nekoupila, i když jsem velice nahlas úpěla a bylo mi jedno, kdo to slyší. Ale protože jídlo bylo v podstatě pořád totéž, soustředila jsem se na jiné zboží. Okukovala jsem řemeslně dokonale zpracované ozdoby (svícny, baňky a další), různé šílenosti, které jinde nevidíte (třeba z jakýchsi železných drátů zkroucené postavičky, které znázorňovaly určitá povolání), šperky atd.

Poté, co jsme takzvaně prolezli Christkindlmarkt, jsme se vydali na jiný trh a pak zase na jiný, no mě už to v podstatě absolutně nezajímalo, protože jsem byla zmrzlá, ach, až moc zmrzlá. Stejně jako zbytek, ale naše vůdčí Kamča (Fasorová) nás vláčela městem, abychom z toho výletu něco měli a nebyli příště takové srababy. Já jsem ji za to vděčná, zima byla sice děsná, ale v podstatě teď, když sedím v teple, na to vzpomínám jako na krásný výlet. Když už jsme se tedy všichni usnesli, že se vydáme na cestu zpět, měli jsme ještě trošku času, a tak jsme si zalezli na vídeňskou radnici. Na schodech bylo příjemně, něco maličko jsme pojedli, Satan se snažila přijít na kloub hlavolamu, který si koupila, ale marně. To Michal jej vyřešil skoro hned. Jak je tohle možné... Když jsme se konečně setkali všichni (protože výprava byla docela početná), vydali jsme se metrem zpět, pak zase tramvají, a pak to přišlo!

Vtip vídeňského parkoviště byl v tom, že i když se o něm píše, že se zde dá platit hotově, v tu dobu, kdy se tam objevíme my, to nejde. Tak a teď, jak odtud pryč... závoru zvednout nelze, kreditních karet moc nemáme (jen jednu a to je Visa Electron, kterou se ale ZDE platit nedá...), navíc stroj ji pohltní a začne pípat a to nevypadá vůbec dobře. Po několika nezdařených pokusech, všichni značně zoufalí, uznáme, že se odsud jen tak nedostaneme. Parkoviště bylo pěkně uzavřené mezi nějakými budovami a tam, kde byly závory, byl nízký plůtek, železný, který by nám ale auto pěkně zničil. Je tu jen jediná možnost, ale většina to vidí blbě. Parkoviště se nachází u obchodu OBI a je zde jediná škvíra, kterou by to šlo. Pod nějakým menším billboardem, nebo co to bylo. Zoufalství všech a zima přispěly k vyřknutí verdiktu: „To projedem!“

Nikdo si tím nebyl jist. Když už jsme tedy projížděli, bylo zapotřebí odšroubovat anténu, teoreticky sklopit zrcátka... Auto se tam vlezlo jen tak tak, ale po projetí jsme zajásali radostí. Ale bitva ještě nebyla u konce, bylo tu druhé auto, taková menší dodávka, ledaže by chtěli kabriolet, mohli by zkusit škvíru. Tak nápad

přišel skoro hned. Naše felicie přijede před závoru, zmáčkne si přístroj na lístek, který zvedne závoru a ta, jak se zvedne, prudce couvneme a druhé auto čekající „v protisměru“ prudce projede. „Fakt to stihneš?“ ptal se někdo. „Jo ježíšmarija!“ odpovídá náš šofér. A tak tedy stisk, lístek, závoru, vrrrůůům, vrůůůům a jsme odsud pryč. A bez placení!!! Ještě dlouho z toho nemůžeme smíchy... Ono to sice tak popisované asi moc vtipné není, ale kdybyste tam byli! (Ostatně, aby se téhle bandě na výletě něco nepříhodovalo, to by asi byli dost zklamaní. Když jeli do Polska, do Osvětimi, nějak „zapomněli“ vystoupit v Krakově a museli vystupovat až ve Varšavě, takže hezky 300 km zpátky, jen tak z legrace...)

Po šťastném návratu domů jsem se naládovala alespoň maminčinými minimalistickými buchtíčkami a mezi jídlem jsem se smíchem vyprávěla zážitky z našeho skvělého výletu.

GABRIELA CEEOVÁ (*sexta*)

Jeden z nás

Byl jednou jeden člověk. Ten člověk je, a je mezi námi. Jeho osud není smutný, nebo snad ano?

Jaroslav Puchendfeld je synkem právě dvou velmi průměrných rodičů, otce a matky. Jsou natolik průměrní, že se o nich nedá napsat více nežli to, co jsem již uvedl výše. Jejich synek však je o mnoho více. Nebo spíš méně? Je velice pozoruhodným úkazem, pokud to vůbec můžeme tvrdit o člověku. Ovšem je-li to ještě člověk.

Tedy tento člověk je celý svůj život opomíjen. Ne tak, jako se cítíme kolikrát my. Víím, že spousta z vás bude tvrdit, že Jaroslava dobře zná, ale příznějme si pravdu, výpovědi se budou shodovat pouze ve mnou otištěných obecně známých faktech. Ten člověk nemá přátele, nemá osobnost, šarm, povahu ani charakter. Nikomu nevadí. Je nekonfliktní, tedy pokud není, není to patrné. Pokud něco vykonal, vykonal to tak, že to zůstalo nepovšimnuto. Když však něco nevykonal, jako by to vykonal. Je osobou vřavy. Člověk jedinečný tím, že je stejný jako všichni tak, jako nikdo. Vždy je všude přítomen, ale po vjemu nezanechává dojem, všichni jej míváme.

Považuji to dodnes za shodu náhod, ale jistému bezejmennému, mezi námi působícímu spolku, který si nepřál být jmenován, se podařilo jeho existenci objevit. Záhy se stal jejich společným zájmem až posedlostí. Byli první, ač regulérně prošel přijímacím řízením již více než před rokem.

Objev byl učiněn víceméně náhodou. Jednoho dne se mezi ně infiltroval, ale projevil slabost. Sdělil jim, že si píše loďní deník, kde je pouze jedna kubisticky surrealistická kresba a pod ní nápis: „Nenávidím surrealistický kubismus.“ Nevíme dodnes, je-li to pravda (to s tím sdělením, i to s tou nenávistí). Tímto dal najevo svou osobnost, která je dle dostupných dogmat lží. Avšak Jaroslav se sám personifikoval, tedy se stal zapamatovatelným pro skupinu lidí, kteří jej osobně slyšeli. On si přivlastnil odlišnost a tím se odhalil, což je proti jeho podstatě. V tu chvíli dal najevo, že není dokonalý, tedy není více než člověk.

Pokud vy nepotkáte studenta Puchendfelda na chodbách, jde o velikou náhodu, nebo spíše nemáte dostatek víry. Pokud mi toto tvrzení zpochybníte na základě toho, že jste ho nezaregistrovali, přesto že jste v jeho existenci věřili, jde u vás o autosugesci, v horším případě o lež. Nedoufám, že se mezi vámi najde jediný člověk, který by ho potkal, pokud ale přece jen, tak jej ode mne prosím pozdravujte.

TOMÁŠ ZELENKA (*septima*)

Přijďte se pobavit

Filmové premiéry

- 7. 2. **Noc patří nám** (We Own the Night, USA, krimi / drama, 117 min.).
- 7. 2. **O život** (ČR, komedie, 90 min.). Komedie o početí, se kterým se nepočítalo.
- 7. 2. **Sweeney Todd: Ďábelský holič z Fleet Street** (Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street, USA, krimi / muzikál / thriller, 117 min.).
- 7. 2. **Lovec draků** (The Kite Runner, USA, drama, 122 min.)
- 14. 2. **Lovci pokladů: Kniha tajemství** (National Treasure: Book of Secrets, USA, akční / dobrodružný, 124 min.).
- 14. 2. **Soukromá válka pana Wilsona** (Charlie Wilson 's War, USA, drama, 97 min.).
- 14. 2. **Skafandr a motýl** (Le Scaphandre e le Papillon, The Diving Bell and the Butterfly, Francie / USA, drama, 112 min.)
- 21. 2. **Než ďábel zjistí, že seš mrtvej** (Before the Devil Knows You're Dead, USA, drama / thriller, 123 min.)
- 21. 2. **Nejkrásnější hádanka** (ČR, pohádka, 98 min.). Nejnovější film krále českých pohádek Zdeňka Trošky.
- 21. 2. **Rambo: Do pekla a zpět** (Rambo, USA / Německo, drama / thriller, 93 min.)
- 21. 2. **Oko** (The Eye, USA, drama / horor / thriller, 96 min.). Sydney Wells (Jessica Alba) je známou losangeleskou koncertní housliskou, která v dětství přišla nešťastnou náhodou o zrak. Transplantace očí je její jedinou šancí. Konečně nastal její čas.
- 28. 2. **Tahle země není pro starý** (No Country for Old Men, USA, krimi / thriller / drama, 122 min.)
- 28. 2. **Let's dance 2** (Step Up 2 the Streets, USA, drama / romantický / hudební)

Sokec Hrušovany

2. 2. Sokolský ples, 3. 2. Dětský maškarní ples, 13. 2. Valentýnská diskotéka

Sportovní areál Hrušovany

9. 2. Místní výstava vín, 23. 2. Zdeněk Izer: Dnes nás baví holohlavý

Prísnotice – kulturní dům

2. 2. Tradiční hasičský ples – hraje Dambořanka, start: 20:00, 3. 2. Dětský maškarní ples, start: 14:00

Sobotovice

2. 2. Společenský ples – Sokol, 2. 2. Masopustní průvod masek

Medlov

2. 2. Myslivecký ples, 16. 2. Rybářský ples, hraje: The Box

Rajhrad

2. 2. Dětský karneval s kouzelníkem, start: 15:00, 14. 2. Valentýnská diskotéka pro děti, tělocvična ZŠ TGM

Žabčice

2. 2. Sportovní ples – Sokol, 23. 2. Výstava vín – Sokol

Židlochovice

15. 2. Společenský ples Gymnázia Židlochovice, hrají Nota Bene a Snails

MICHAELA BRANTOVÁ (oktáva)

---

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně. Grafická příprava: Aleš Felner. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 5 Kč.